

Imidlertid er jo Hurtigheden heller ikke ved de kriminelle Sager, Strafferetsplejen, det vigtigste Moment. Tyngdepunktet bliver efter min Mening Bevisførelsens Offentlighed, at enhver kan kontrollere den og dens Umiddelbarhed, saaledes at de Dommere og eventuelle Nævninger, som skulle paadømme Sagen, faa alting fra første Haand, og jeg mener, at det er den største Garanti, der kan stilles op mod en uretfærdig Domfældelse, den, at ikke blot retslærde Dommere, men at ogsaa Lægmand ere enige om, at den sigtede er skyldig, og at derefter de retslærde Dommere ere enige om, at den Handling, hvori han er skyldig, er et Lovbrud, som skal belægges med Straf. Det er ogsaa derfor jeg mener, at vi bør komme til at faa Lægfolks Medhjælp ogsaa ved Underretten, og det er bl. a. ogsaa derfor, som jeg tidligere har sagt, at jeg er tilbøjelig til at foretrække Meddomsmænd for Nævninger. Der kan jo naturligvis, naar Faktum er oplyst, være Tvivl om, hvorvidt der er ført Bevis for den Handling, hvorfor vedkommende sigtes. Tænke vi os en Nævningeret, saa er det jo Nævningerne, der skulle afgøre det, og der kan det jo hændes, at Nævningerne mene, at der er ført et tilstrækkelig stærkt Bevis. Jeg tror forvist, at der under den ny Procesmaade vil falde adskillig flere Domme paa Indicier, som vi kalde det, end der er faldet hidtil, og adskillig færre paa egen Tilstaaelse, og Indiciebeviser, vide alle, ere eller kunne i alt Fald være højst usikre. Derfor tror jeg, at det kan ske, at Nævningerne ville mene — og det vil maaske ske hyppigere, end Folk i Almindelighed antage — at der foreligger et Bevis, hvor de retslærde Dommere ville mene, at Bevis foreligger ikke. I den Henseende giver det foreliggende Forslag Anvisning paa den Vej, der skal følges, nemlig den, at Sagen kan føres frem for ny Nævninger og for ny Dommere, og hvis de ny Nævninger ogsaa her kende skyldig, medens de ny Dommere ere enige om, at der ikke er ført tilstrækkeligt Bevis, saa kunne de frifinde. Der er i disse Bestemmelser, tror jeg, for den sigtede al den Betyggelse, som overhovedet kan skaffes ad menneskelig Vej.

En anden Ting er det, om Samfundet vil føle sig lige saa trygt, som det gør nu, og der er jeg lidt i Tvivl. Jeg tror, at der vil blive adskillig flere Forbrydelser, som ville gaa upaatalte og ustraffede hen, end efter den nu bestaaende Retsorden. Det er en Erfaring, man har gjort i andre Lande, at, hvor egen Tilstaaelse ikke kom-

mer til at spille den Rolle, som den spiller herhjemme, hvor den sigtede ikke er forpligtet til at tale, ikke er forpligtet til at svare paa Spørgsmaal, som rettes til ham, og hvor der ikke maa tillægges hans Tavs- heden den Betygning, at den er et Bevis imod ham, der vil der blive adskilligt færre Domfældelser, end der bliver under de andre Forhold, og jeg er derfor ikke ganske paa det rene med, om Samfundet vil komme til at føle sig saa trygt som nu.

Der er en Ting som er fremdraget under Behandlingen af det første af de foreliggende Lovforslag, og som jeg nu vil gaa over til. Ærede Medlemmer have set, at den hele Procedure, om jeg maa bruge det Udtryk, altsaa hele Forfølgningen fra først af til Slutningen, falder i 3 Led: Efterforskningen, Forundersøgelsen og den egentlige Domsforhandling. Baade dette Forslag, som det foreligger, og Udlandets Love om den Ting gaa ud paa, at Efterforskningen foretages af Politiet, og at Forundersøgelsen foregaar for en Dommer. Dernæst gaar Forslaget ogsaa ud paa, at under Efterforskningen har den sigtede ikke Ret til at benytte en Sagførers eller anden juridisk Bistand. Jeg kunde ønske, at der i det foreliggende Forslag blev sat en skarpere Grænse mellem Efterforskningen og Forundersøgelsen. Det forekommer mig, at efter Forslaget er Grænsen noget flydende, og jeg tror, at det kan føre til praktiske Vanskeligheder og i hvert Fald til en Mængde Misforstaaelser. Jeg kunde ønske, at der blev indsat en Bestemmelse om, at Dommeren ved en Kendelse eller paa anden Maade [udtrykkelig sagde: Nu er Efterforskningen forbi, nu komme vi til Forundersøgelsen. Komme vi saa til Forundersøgelsen, saa er det rigtigt, at den skal være offentlig, og angaaende den Tanke, som min ærede Sidemand (P. Rasmussen) forleden Dag udkastede, om allerede nu, at faa Forhørene offentlige, kan jeg kun sige, at den Tanke kan jeg særdeles godt slutte mig til. Folk tro i Almindelighed, at der foregaar mange slemme Ting for de lukkede Døre. Jeg kan forsikre for, at det ikke er Tilfældet, og jeg kunde meget ønske, at det blev evident. Derfor mener jeg, at der ikke vil kunne ske nogen Skade for Retssikkerheden, og det vilde være en Behagelighed for Dommernerne. Kun paa eet Punkt har jeg nogen Tvivl. Ærede Medlemmer have formodentlig ofte hørt dette fremsat, at en Forbryder i mangt og meget ligner et Barn og derfor skulde behandles som et Barn. Det kommer ogsaa frem paa det Punkt. Naar